התרנגולת הטיפשה

כתב אידריס שאך
צייר ג'ף ג'קסון

לפני שנים רבות, בארץ רחוקה מכאן
הייתה עיר ובעיר חיה תרנגולת, תרנגולת
טיפשה מאוד. היא התהלכה כל היום
ודיברה "טוק-טוק-טוק , טוק-טוק-טוק,
טוק-טוק-טוק", ואיש לא הבין למה הייתה
רוגזת

מובן שהיא לא התכוונה לשום דבר אך איש לא ידע
זאת. כולם חשבו של"טוק-טוק-טוק , טוק-טוק-טוק,
טוק-טוק-טוק", יש משמעות כלשהי.

ופעם בא לעיר זו אדם חכם מאוד וזה החליט לבדוק למה מתכוונת התרנגולת באומרה "טוק-טוק-טוק , טוק-טוק-טוק, טוק-טוק-טוק" שלה.
תחילה הוא ניסה ללמוד את שפתן של התרנגולות. ניסה, ניסה וניסה, אך הדבר היחידי שלמד לומר היה "טוק-טוק-טוק , טוק-טוק-טוק, טוק-טוק-טוק".

ולמרות שדבריו אלה נשמעו בדיוק כמו זה של התרנגולת, הוא עדיין לא ידע מה הוא אומר.
אחר כך הוא החליט ללמד את התרנגולת לדבר בשפתנו. שוב ניסה, ניסה וניסה. זה לקח הרבה זמן, ובסוף התרנגולת ידעה לדבר בדיוק כמוך וכמוני.

אחרי שהיא למדה לדבר כפי
שאנחנו מדברים, התרנגולת יצאה
לרחוב הראשי של העיר וקראה
"האדמה תבלע את כולנו!"
אלא שהאנשים לא שמעו מה היא
אומרת, כי לא היו רגילים
לתרנגולת המדברת בשפת אנוש.

ואז התרנגולת קראה שוב "האדמה תבלע
את כולנו!"
הפעם האנשים שמעו כבר והתחילו לצעוק:
"וי לנו!"
"אסון נורא!"
"מה יהיה עכשיו?"
"האדמה תבלע אותנו!"
"כן! התרנגולת אמרה זאת!"

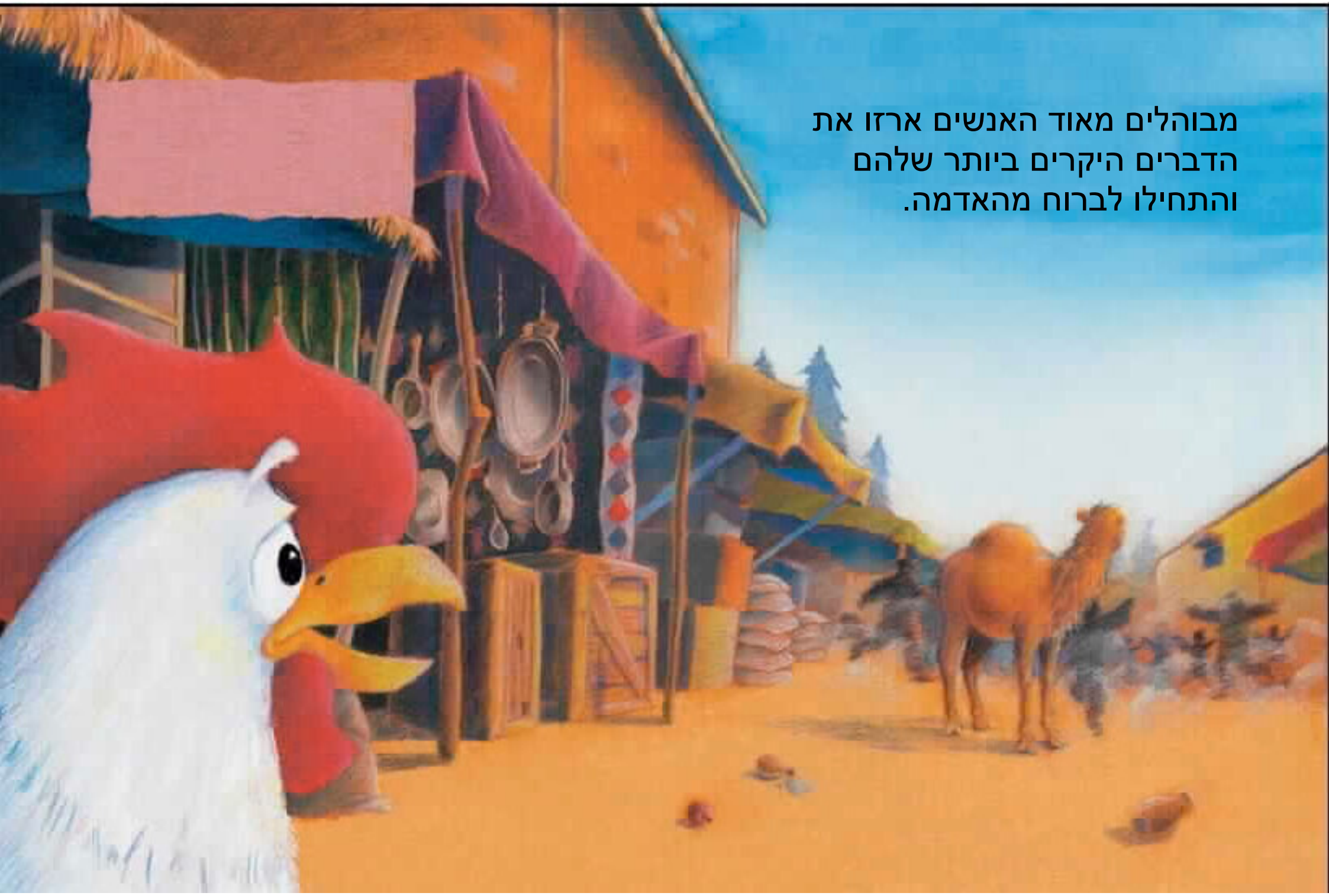

מבוהלים מאוד האנשים ארזו את
הדברים היקרים ביותר שלהם
והתחילו לברוח מהאדמה.

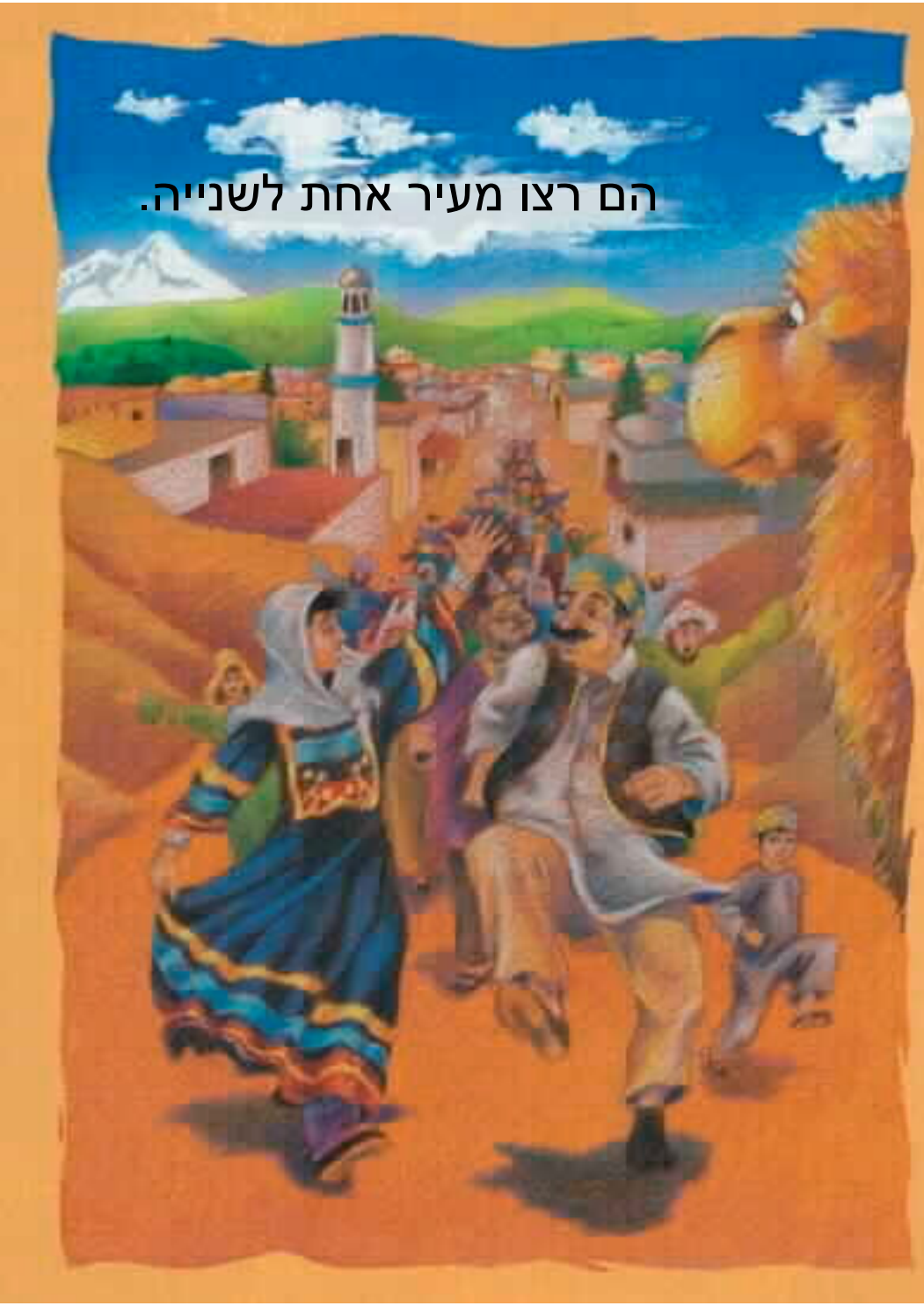

הם רצו מעיר אחת לשנייה.

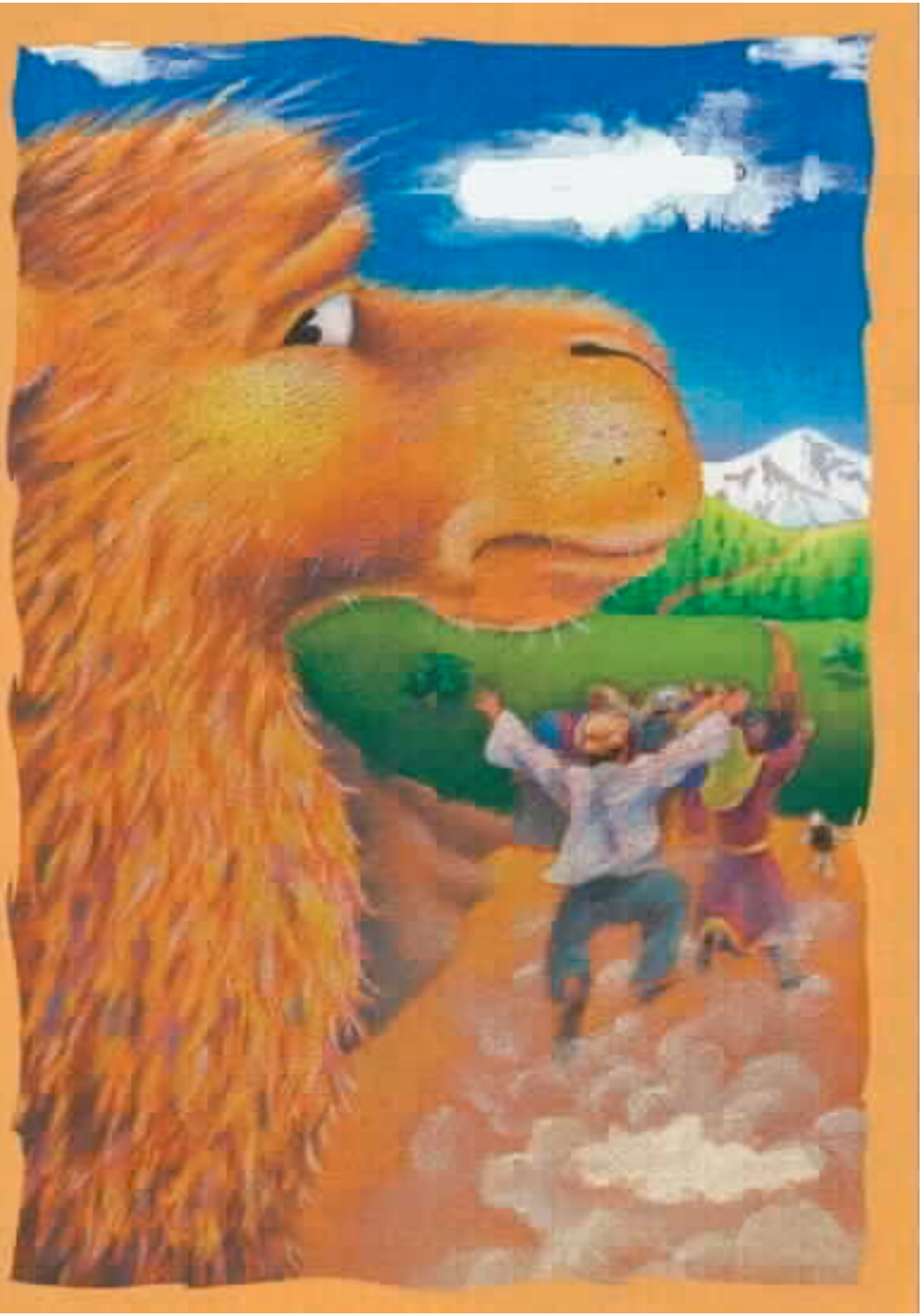

הם רצו דרך השדות, ליערות ומעבר לביצות.

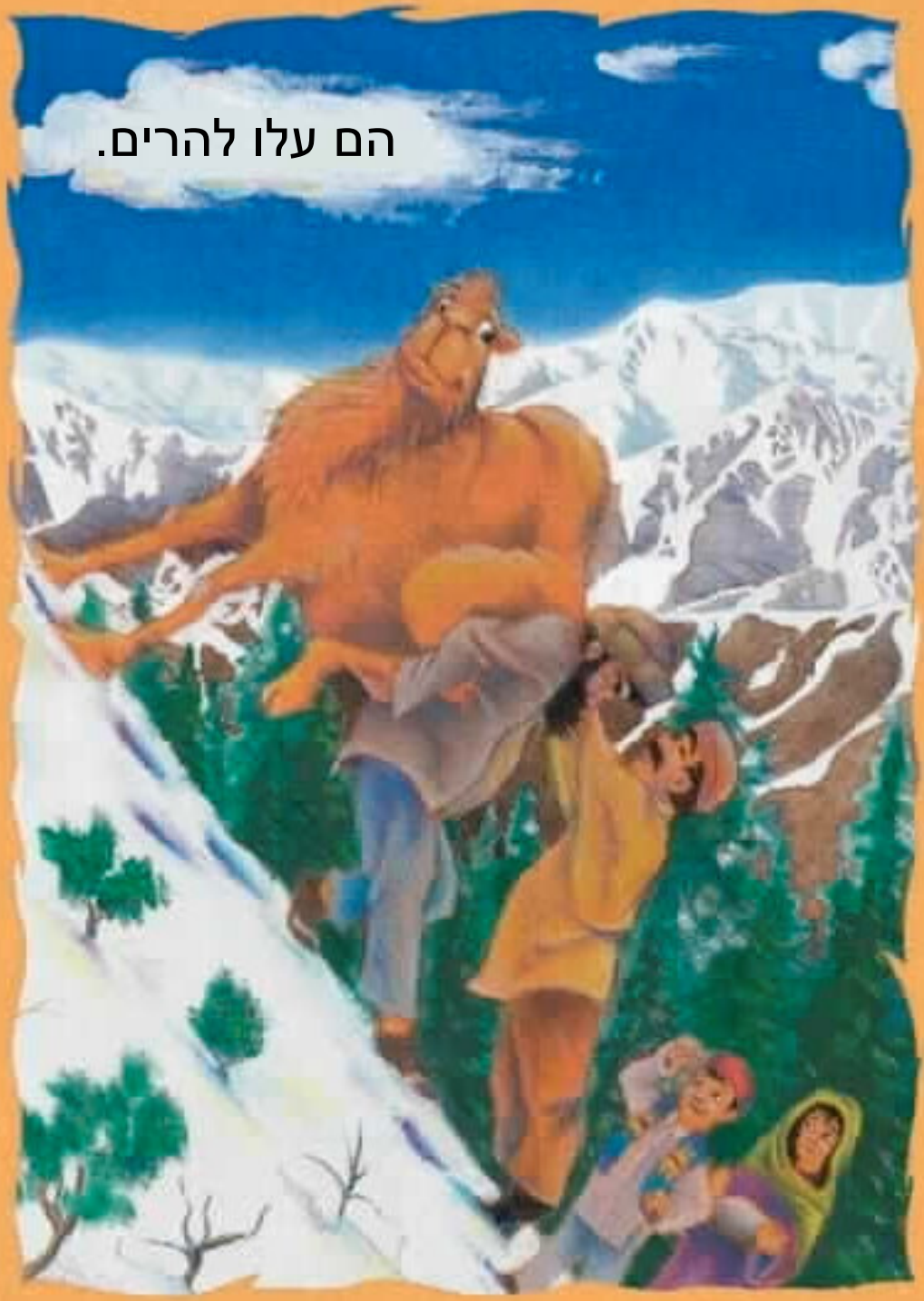

הם עלו להרים.

וירדו מההרים.

הם רצו במורד
העולם
ובמעלה העולם
וסביב העולם.

הם רצו בכל הכוונים האפשריים. אך הם
עדיין לא יכלו לברוח מהאדמה.

בסוף הם חזרו לעיר שלהם. שם מצאו את התרנגולת, בדיוק באותו המקום בו היא הייתה לפני שהתחילו לברוח.
"מאין את יודעת שהאדמה תבלע אותנו?" שאלו את התרנגולת.
"אינני יודעת" ענתה התרנגולת.
האנשים היו תחילה מופתעים ואמרו שוב ושוב
"אינך יודעת? אינך יודעת? אינך יודעת?"
ואחר כך התחילו לכעוס נורא והביטו על התרנגולת בחומרה ודיברו בקולות רוגזים
"איך יכולת להגיד לנו דבר כזה?"
"איך העזת?"

"גרמת לנו לרוץ מעיר לעיר!"
"רצנו דרך השדות, ליערות ומעבר לביצות!"
"עלינו להרים וירדנו מההרים!"

"גרמת לנו לרוץ
במורד העולם,
ובמעלה העולם,
וסביב העולם."
"רצנו בכל הכוונים
האפשריים!"
UP
THAT WAY
OVER
UNDER
DOWN
"וכל הזמן חשבנו
שאת יודעת כי
האדמה עומדת
לבלוע אותנו!"

התרנגולת ניערה את נוצותיה, קרקרה ואמרה "ובכן, זה רק מראה כמה טיפשים אתם! רק אנשים טיפשים יקשיבו לתרנגולת. אתם חושבים שהתרנגולת יודעת משהו חשוב רק בגלל זה שהיא לא יודעת לדבר?"

בהתחלה האנשים הביטו על התרנגולת ואחר כך התחילו לצחוק. הם צחקו, צחקו וצחקו כי הבינו כמה טיפשים היו וזה נראה להם מצחיק, מצחיק מאוד.

ומאז, מתי שרק רצו
לצחוק קצת, היו הולכים
לתרנגולת ואומרים
"ספרי לנו משהו שיצחיק
אותנו."
והתרנגולת הייתה
אומרת "את הצלחות
עושים ממזלגות והספלים
עושים מכפות."

האנשים צחקו ושאלו "מי את?
מי את?"
והתרנגולת ענתה "אני ביצה."
האנשים צחקו כי ידעו שהיא
לא ביצה, ואמרו "אם את ביצה
מדוע אינך צהובה?"

"אני לא צהובה"
הייתה אומרת
התרנגולת "כי צבעתי
את עצמי בכחול."
והאנשים היו צוחקים כי
ראו שהיא כלל לא
כחולה,

והיו אומרים "במה צבעת
את עצמך?"
והיא הייתה עונה
"בדיו אדום."
ומזה הם היו צוחקים
הכי חזק.

ומאז האנשים בכל מקום צוחקים מתרנגולות ומעולם לא שמים לב על מה שהן אומרות, אפילו אם הן יודעות לדבר, כי, כמובן, כולם יודעים שתרנגולות הן טיפשיות.

והתרנגולת ההיא עדיין מתהלכת בעיר שלה, באותה הארץ הרחוקה, ואומרת לאנשים דברים שגורמים להם לצחוק.